

»Det er saa morsomt at mærke, hvor optaget han er. Han giver sig ikke engang Tid til at komme hjem til Frokost. Han faar noget Mad bragt op fra en Restavration. Jeg ser ham ikke hele Dagen«.

»Har du egenlig nogen Tro paa, at din Mand vil sejre i den Konkurrence?« spurgte Moderen.

»Aa ja. Hvem skulde egenlig ellers gøre det? Karl May maaske. Det skulde da være den eneste«.

»Ja, Karl May er jo en meget anset Kunstner. Et Geni — siger Folk«.

»Ja, men tegne kan han forresten ikke. Det maa jeg give Karsten Ret i. Og Portrætmaler er han da i hvert Fald ikke, og det er dog det, det kommer an paa her. Men derfor kan han jo godt blive foretrukket. Det vilde naturligvis gøre mig ondt for Karsten, dersom han kom til at gøre det store Arbejde uden at faa noget for det. Jeg tænker især paa Pengene. For Ambitionens Skyld er det saamænd ikke værd at hænge sig«.

Hertil sagde Fru Bertha ikke noget, og de talte igen om andre Ting. Jytte, der hele Tiden havde siddet og tænkt paa, hvordan hun skulde forberede sit Spørgsmaal om Torben Dihmer, begyndte at fortælle om Meta og hendes Mand og om det Besøg, som Dihmer havde gjort dem i Jerve.

Det var første Gang siden hendes Forlovelse, at hans Navn blev nævnet imellem dem. Fru Bertha